

Cauza T-24/90

Automec Srl

împotriva

Comisiei Comunităților Europene

„Concurență – Obligațiile Comisiei atunci când este sesizată cu o plângere”

HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI

din 18 septembrie 1992*

În cauza T-24/90,

Automec Srl, societate de naționalitate italiană, cu sediul social în Lancenigo di Villorba (Italia), reprezentată de către Giuseppe Celona, avocat în Baroul din Milano și de către Piero A. M. Ferrari, avocat în Baroul din Roma, cu domiciliul ales în Luxemburg, la cabinetul lui Georges Margue, 20, rue Philippe II,

reclamantă,

împotriva

Comisiei Comunităților Europene, reprezentată de către Enrico Traversa, membru al Serviciului juridic, în calitate de agent, cu sediul ales în Luxemburg, la biroul lui Roberto Hayder, membru al serviciului juridic, Centre Wagner, Kirchberg,

pârâtă,

având ca obiect anularea Deciziei Comisiei din 28 februarie 1990 de respingere a cererii reclamantei în sensul articolului 3 alineatul (2) din Regulamentul nr. 17 al Consiliului din 6 februarie 1962, primul regulament de punere în aplicare a articolelor 85 și 86 din Tratatul CEE (JO 1962, 13, p. 204) privind conduita societăților BMW AG și BMW Italia SpA,

TRIBUNALUL,

* Limba de procedură: italiana.

constituit din J. L. Cruz Vilaça, președinte, H. Kirschner, B. Vesterdorf, R. García-Valdecasas și K. Lenaerts, președinți de cameră, D. Barrington, A. Saggio, C. Yeraris, R. Schintgen, C. P. Briët și J. Biancarelli, judecători,

avocat general : D. A. O. Edward
grefier: H. Jung

având în vedere procedura scrisă și în urma procedurii orale din 22 octombrie 1991,

după depunerea concluziilor scrise ale avocatului general la 10 martie 1992,

Hotărâște

În fapt,

- 1 Reclamanta este o societate cu răspundere limitată de naționalitate italiană, cu sediul social la Lencenigo di Villorba (provincia Treviso). În 1960, această societate a încheiat cu societatea comercială BMW Italia SpA (denumită în continuare „BMW Italia”) un contract de distribuție pentru distribuirea autovehiculelor BMW în orașul și în provincia Treviso.
- 2 Prin scrisoarea din 20 mai 1983, BMW Italia a informat-o pe reclamantă cu privire la intenția sa de a nu reînnoi contractul, care expira la 31 decembrie 1984.
- 3 În aceste condiții, reclamanta a chemat în judecată BMW Italia la Tribunale di Milano solicitând obligarea respectivei societăți la continuarea acestui raport contractual. Tribunale a respins acțiunea, iar reclamanta a atacat această decizie la Corte d'appello di Milano. La rândul său, BMW Italia i-a solicitat președintelui lui Tribunale di Treviso să dispună aplicarea sechestrului asupra întregului material aparținând Automec și care poartă marca BMW. Această cerere a fost respinsă.
- 4 În timp ce cauza era pendinte în fața Corte d'appello di Milano, la 25 ianuarie 1988, reclamanta a depus la Comisie o cerere în temeiul articolului 3 alineatul (2) din Regulamentul nr. 17 al Consiliului din 6 februarie 1962, primul regulament de punere în aplicare a articolelor 85 și 86 din Tratatul CEE (JO 1962, 13, p. 204, denumit în continuare „Regulamentul nr. 17”).
- 5 În această cerere, după descrierea derulării și a fondului relațiilor contractuale pe care le-a întreținut cu BMW Italia și după expunerea fondului litigiilor dintre aceasta și BMW Italia în fața instanțelor naționale, reclamanta susținea că comportamentul BMW Italia și al societății-mamă germane, BMW AG, reprezenta o încălcare a articolului 85 din Tratatul CEE. Considerând sistemul de distribuție al BMW, aprobat pentru Republica Federală Germania prin Decizia 75/73/CEE a Comisiei din 13 decembrie 1974 privind procedura de punere în aplicare a articolului 85 din Tratatul CEE (JO 1975, L 29, p. 1, denumită în continuare „Decizia din 13 decembrie 1974”), ca un sistem de distribuție selectivă și estimând că reclamanta corespundea criteriilor calitative cerute, reclamanta pretindea că BMW Italia nu avea dreptul nici de a refuza să o aprovizioneze cu autovehicule și cu piese de schimb BMW, nici de a o împiedica să utilizeze mărcile BMW. Întemeindu-se pe

Hotărârea Curții din 22 octombrie 1986, Metro c. Comisiei (75/84, Cul. pp. 3021, 3091), reclamanta considera că BMW Italia era obligată să o autorizeze ca distribuitor.

- 6 Reclamanta considera că BMW era, prin urmare, obligată să
 - onoreze, la prețurile și în condițiile în vigoare pentru dealeri, comenzile de autovehicule și de piese de schimb pe care aceasta i le-a transmis;
 - autorizeze utilizarea mărcilor BMW, în limitele necesare informării normale a publicului și în conformitate cu practicile obișnuite în sectorul automobilelor.
- 7 Prin urmare, reclamanta solicita Comisiei să adopte o decizie prin care să oblige BMW Italia și BMW AG să pună capăt încălcării denunțate și să se conformeze măsurilor menționate anterior și tuturor măsurilor pe care Comisia le va considera necesare sau utile.
- 8 Prin scrisoarea din 1 septembrie 1988, reclamanta s-a plâns de o intervenție recentă a BMW pe lângă distribuitorii săi italieni în scopul de a-i împiedica să vândă autovehicule unor potențiali dealeri, sub sancțiunea pierderii comisionului acestora. Reclamanta adăuga că făcea obiectul unui boicot din partea BMW și că îi devenise imposibilă achiziționarea de autovehicule de la distribuitorii italieni și străini ai acestei mărci, cu toate că aceste autovehicule erau disponibile. Astfel, reclamanta s-a aflat recent în imposibilitatea de a onora mai multe comenzi primite.
- 9 La 30 noiembrie 1988, Comisia a adresat reclamantei o scrisoare recomandată, semnată de un director de la Direcția Generală Concurență (denumită în continuare „DG IV”). Aceasta o informa pe reclamantă că, în primul rând, Comisia se considera necompetentă pentru a adopta o decizie pe baza informațiilor furnizate de reclamantă. Scrisoarea preciza, în această privință, că, în cazul în care informațiile puteau fi luate în considerare de către instanțele naționale în cadrul unei acțiuni pentru repararea prejudiciului pe care reclamanta pretinde că l-a suferit, acestea nu vor putea, în schimb, să fie invocate de Comisie în scopul de a obliga BMW să își reia livrările către reclamantă. În al doilea rând, scrisoarea atrăgea atenția reclamantei asupra Regulamentului (CEE) nr. 123/85 din 12 decembrie 1984 privind aplicarea articolului 85 alineatul (3) din Tratatul CEE la unele categorii de acorduri de distribuție și de servicii de vânzare și de întreținere a autovehiculelor (JO 1985, L 15, p. 16, denumit în continuare „Regulamentul nr. 123/85”), intrat în vigoare la 1 iulie 1985. Comisia adăuga că „diferenții constructori de autovehicule europene și-au modificat, se pare, contractele de distribuție respective, pentru a se conforma prezentului regulament. Informațiile disponibile nu permit să se presupună că, la rândul său, BMW Italia nu a luat măsurile în scopul de a-și face sistemul său de distribuție compatibil cu regulile comunitare de concurență menționate anterior”.
- 10 La 17 februarie 1989, reclamanta a introdus o acțiune în anulare împotriva acestei scrisori (cauza T-64/89).
- 11 La 26 iulie 1989, Comisia i-a adresat reclamantei o a doua scrisoare recomandată, semnată de data aceasta de directorul general pentru concurență. După ce a explicat că scrisoarea din 30 noiembrie 1988 nu constituia o luare de poziție definitivă din partea sa, Comisia o informa în mod oficial pe reclamantă că nu intenționa să-i admită cererea din 25 ianuarie 1988. Comisia își motiva luarea sa de poziție precizând că, în temeiul articolului 85 din Tratatul CEE, aceasta nu dispunea de competențele necesare nici pentru a constata că rezilierea contractului de distribuție nu avea efecte juridice, nici pentru a dispune reluarea

relațiilor contractuale dintre părți, în temeiul contractului tip practicat în prezent de BMW Italia în raporturile cu distribuitorii săi. Comisia adăuga că, presupunând că acest contract de distribuție aplicat de BMW ar fi contrar articolului 85 alineatul (1) din tratat, ar putea cel mult să constate încălcarea și nulitatea contractului care decurge din aceasta. În plus, Comisia sublinia că un cocontractant nu are dreptul să-l împiedice pe celălalt cocontractant să procedeze la rezilierea normală a contractului, în limitele termenului de preaviz prevăzut, astfel cum era cazul în speță. Această informare fiind comunicată „în aplicarea și în sensul” articolului 6 din Regulamentul nr. 99/63/CEE al Comisiei din 25 iulie 1963 privind audierile prevăzute la articolul 19 alineatele (1) și (2) din Regulamentul nr. 17 al Consiliului (JO 1963, 127, p. 2268, denumit în continuare „Regulamentul nr. 99/63”), Comisia o invita pe reclamantă să-și prezinte observațiile la acest subiect în termen de două luni.

- 12 Prin scrisoarea din 4 octombrie 1989, reclamanta a răspuns acestei invitații, afirmând că în plângerea sa a revendicat numai dreptul de a face parte din sistemul de distribuție selectivă organizat, conform acesteia, de BMW și nu menținerea contractului de distribuție anterior. Acesta reamintea că reprezentanții săi îi semnalaseră că o procedură era pendinte în fața instanțelor italiene pentru problemele referitoare la prezentul contract. În schimb, în ceea ce privește dreptul său de a face parte din sistemul de distribuție, respectivii reprezentanți indicaseră că acest drept nu decurgea din contract, ci din „nenumăratele principii stabilite adesea de Comisie și de Curte în domeniul distribuției selective”, întrucât reclamanta demonstrase că, timp de 25 de ani, a corespuns cerințelor BMW. Reclamanta sublinia în continuare, în scrisoarea sa din 30 noiembrie 1988, că, invocând lipsa informațiilor care permiteau să se presupună că sistemul de distribuție al BMW nu era compatibil cu Regulamentul nr. 123/85 de exceptare pe categorii, Comisia îi acordase BMW o prezumție de nevinovăție incorectă având în vedere elementele de probă pe care le-a furnizat în ceea ce privește atitudinea BMW. De asemenea, reclamanta își exprima surprinderea cu privire la faptul că Comisia se considera necompetentă să dispună restabilirea raporturilor contractuale dintre acesta și BMW, atâta timp cât reclamanta nu a solicitat nimic de acest fel. Reclamanta își revendica „dreptul de a i se furniza din nou produse BMW, nu în temeiul unei concesiuni exclusive, ci în calitate de distribuitor ce corespunde tuturor condițiilor cerute pentru a fi ales ca membru al rețelei”. Prin urmare, reclamanta se opunea ca cererii sale să îi fie atribuit de către Comisie un înțeles pe care nu îl avea.

- 13 La 28 februarie 1990, membrul Comisiei responsabil cu concurența a adresat reclamantei, în numele Comisiei, o scrisoare în următorii termeni:

„Ne referim la cererea pe care ați depus-o, la 25 ianuarie 1988, la Comisie, în sensul articolului 3 alineatul (2) din Regulamentul nr. 17/62 al Consiliului, împotriva BMW Italia, întemeiată pe încălcarea articolului 85 alineatul (1) din Tratatul CEE comisă, după părerea dumneavoastră, de această societate.

Comisia a examinat elementele de fapt și de drept pe care le-ați prezentat în cererea dumneavoastră și v-a dat posibilitatea să vă formulați observațiile cu privire la intenția Comisiei de a nu admite plângerea respectivă. O astfel de intenție v-a fost comunicată printr-o scrisoare preliminară din 30 noiembrie 1988 și, ulterior, prin scrisoarea «în temeiul articolului 6» din 26 iulie 1989”.

În răspunsul dumneavoastră din 4 octombrie 1989, nu ați indicat fapte noi și nu ați furnizat argumente noi sau trimiteri juridice în sprijinul cererii dumneavoastră. Prin urmare, trebuie

concluzionat că nu există temeii pentru Comisie de a-și modifica intenția de respingere a cererii dumneavoastră de intervenție, pentru următoarele motive:

1. În primul rând și în ceea ce privește prima cerere pe care ați formulat-o în plângerea dumneavoastră [p. 7, alineatul (2) prima și a doua liniuță: să dispună ca BMW să livreze către Automec autovehicule și piese de schimb și să autorizeze Automec să utilizeze marca BMW], Comisia consideră că, în temeiul articolului 85 alineatul (1) din tratat, nu dispune de o putere de a da ordine care să-i permită să oblige un producător să-și livreze produsele în circumstanțele prezentului caz și aceasta chiar dacă Comisia ar fi constatat incompatibilitatea sistemului de distribuție al respectivului producător, precum BMW Italia, cu articolul 85 alineatul (1). De altfel, Automec nu a furnizat nicio informație cu privire la faptul că BMW Italia ar deține o poziție dominantă și că ar abuza de aceasta, încălcând, astfel, articolul 86 din tratat: numai acest articol din tratat ar permite Comisiei, eventual, să oblige BMW Italia să încheie un contract cu Automec.

2. În ceea ce privește a doua cerere a societății Automec [p. 7 din plângere, alineatul (3): încetarea încălcării pe care Automec o reproșează BMW Italia], Comisia constată că Automec a sesizat deja instanțele italiene, atât în primă instanță, cât și în apel, cu litigiul cu BMW Italia, având ca obiect rezilierea contractului de distribuție care a unit, în trecut, cele două societăți. Din punctul de vedere al Comisiei, nimic nu împiedică Automec să ridice problema conformității actualului sistem de distribuție al BMW Italia cu articolul 85 în fața acelorși instanțe naționale; sesizarea instanțelor naționale se dovedește cu atât mai facilă, cu cât acestea cunosc deja perfect relațiile contractuale stabilite de BMW Italia cu distribuitorii săi.

În această privință, Comisia dorește să vă reamintească faptul că instanțele italiene nu numai că au o competență concurentă cu cea a Comisiei pentru a aplica, la faptele din speță, articolul 85 din tratat, în special alineatul (2), dar acestea dispun și de o competență pe care Comisia nu o are, respectiv de a obliga, eventual, BMW Italia la plata către Automec de daune-interese, în măsura în care Automec va putea să dovedească că refuzul de vânzare al respectivului producător i-a cauzat un prejudiciu. Articolul 6 din Regulamentul nr. 99/63/CEE al Comisiei conferă Comisiei o putere de apreciere discreționară a „informațiilor dobândite” ca urmare a examinării plângerii, putere care-i permite să acorde diferite grade de prioritate în examinarea cazurilor cu care este sesizată.

În temeiul observațiilor precedente, expuse la punctul 2 din prezenta scrisoare, Comisia a ajuns la concluzia că, în acest caz, nu există un interes comunitar suficient pentru aprofundarea examinării faptelor expuse în cerere.

3. Prin urmare, vă informez că, pentru motivele prezentate la punctele 1 și 2, Comisia a decis să nu admită cererea pe care ați prezentat-o la 25 ianuarie 1988, în conformitate cu articolul 3 alineatul (2) din Regulamentul nr. 17/62 al Consiliului.”

- 14 La 10 iulie 1990, Tribunalul a respins ca inadmisibilă acțiunea în anulare introdusă de reclamantă împotriva scrisorii Comisiei din 30 noiembrie 1988 (Hotărârea din 10 iulie 1990, Automec c. Comisiei, T-64/89, Cul. p. II-367), pe motiv că această scrisoare nu constituia o decizie la plângerea reclamantei, ci făcea parte dintr-un schimb informal de opinii în cadrul primei etape dintre cele trei succesive pe care le cuprinde desfășurarea procedurii reglementate la articolul 3 alineatul (2) din Regulamentul nr. 17 și la articolul 6 din Regulamentul nr. 99/63. Hotărârea a dobândit autoritate de lucru judecat.

- 15 În ceea ce privește desfășurarea ulterioară a litigiilor dintre reclamantă și BMW Italia în fața instanțelor italiene, reclamanta a declarat în ședință că, mai întâi Tribunale și ulterior Corte d'appello di Milano, i-au respins acțiunea prin care solicita ca BMW Italia să continue raporturile contractuale cu aceasta și că aceasta a atacat cu recurs hotărârile la Corte Suprema di Cassazione. Reclamanta a adăugat, pe de altă parte, că acțiunea BMW Italia, care urmărește să o împiedice să utilizeze mărcile înregistrate de către BMW în scopul de a face publicitate autovehiculelor de import paralel, a fost admisă de către Tribunale di Milano, după ce a fost respinsă de către Pretore și de către președintele Tribunale di Treviso. Reclamanta a atacat această hotărâre la Corte d'appello di Milano.

Procedura

- 16 În aceste circumstanțe, reclamanta a introdus, prin cerere depusă la grefa Tribunalului, la 3 mai 1990, prezenta acțiune.
- 17 Procedura scrisă a urmat un curs obișnuit. La propunerea primei camere, după ascultarea părților cu privire la acest subiect, Tribunalul a repartizat cauza plenului. Un avocat general a fost desemnat de către președintele Tribunalului.
- 18 Pe baza raportului judecătorului raportor, după ascultarea avocatului general, Tribunalul a hotărât deschiderea procedurii orale fără a dispune măsuri de cercetare judecătorească. Cu toate acestea, s-a hotărât să se țină seama, din oficiu, de următoarele documente depuse de către părțile în cauza T-64/89 (Automec I):
- cererea depusă de către reclamantă la Comisie, la 25 ianuarie 1988, în temeiul articolului 3 alineatul (2) din Regulamentul nr. 17 (anexa 5 la cerere în cauza T-64/89);
 - scrisoarea adresată de către reclamantă Comisiei, la 1 septembrie 1988 (anexa 18 la cerere în cauza T-64/89);
 - scrisoarea adresată de către reclamantă Comisiei, la 4 octombrie 1989 (anexa la observațiile depuse de către reclamantă la cererea incidentală a Comisiei în cauza T-64/89).
- 19 În ședința din 22 octombrie 1991, au fost ascultate susținerile orale ale părților și răspunsurile acestora la întrebările Tribunalului. După depunerea concluziilor scrise ale avocatului general, la 10 martie 1992, președintele a pronunțat închiderea procedurii orale la acea dată.
- 20 În cererea sa, reclamanta solicită Tribunalului:
- să dispună conexarea prezentei cauze cu cauza T-64/89, pendinte în acel moment;
 - să declare acțiunea admisibilă, reclamanta rezervându-și dreptul de a renunța la acțiune după ce o hotărâre de anulare a pretensei decizii individuale din 30 noiembrie 1988 ar dobândi autoritate de lucru judecat;
 - să anuleze decizia individuală a Direcției Concurență și, în măsura în care acest fapt constituie premisa inevitabilă a acestei decizii, a Regulamentului nr. 123/85;

- să declare, în temeiul articolului 176 din tratat, că luarea măsurilor care decurg din hotărârea care urmează să se pronunțe este obligatorie pentru Comisie;
- să oblige Comisia la repararea prejudiciului;
- să oblige Comisia la plata cheltuielilor de judecată.

În replica sa, depusă după pronunțarea hotărârii în cauza T-64/89, reclamanta solicită Tribunalului:

- să anuleze Decizia Direcției Generale Concurență a Comisiei din 28 februarie 1990, dacă este necesar, după ce declară că Regulamentul nr. 123/85 este aplicabil sistemelor de distribuție selectivă; sau, în subsidiar, în cazul în care acest regulament ar trebui considerat aplicabil atât sistemelor de distribuție exclusivă, cât și sistemelor de distribuție selectivă, să anuleze acest regulament ca fiind contrar Regulamentului nr. 19/65/CEE al Consiliului, care constituie temeiul juridic al acestuia, și în orice caz, ca fiind afectat de un viciu de nedreptate manifestă întrucât reglementează în mod identic două fenomene total diferite;
- să declare, în temeiul articolului 176 din tratat, că luarea măsurilor care decurg din hotărârea care urmează să se pronunțe este obligatorie pentru Comisie;
- să oblige Comisia la repararea prejudiciului;
- să oblige Comisia la plata cheltuielilor de judecată.

21 Comisia solicită Tribunalului:

- să respingă cererea reclamantei vizând dispunerea conexării prezentei cauze cu cauza T-64/89, pendinte la acea dată;
- să respingă acțiunea Automec care are ca obiect anularea Deciziei Comisiei din 28 februarie 1990 [(SG(90) D/2816)];
- să respingă cererea vizând obligarea Comisiei la plata daunelor-interese;
- să oblige reclamanta la plata cheltuielilor de judecată.

Cu privire la pretențiile vizând anularea

1. Cu privire la obiectul plângerii

Argumentele părților

22 Reclamanta pretinde că obiectul plângerii sale nu a fost respectat de către Comisie, întrucât aceasta a considerat că plângerea s-a limitat la a-i solicita Comisiei să dispună ca BMW să-i execute comenzile și să o autorizeze să-i utilizeze mărcile, în timp ce obiectul investigației pe care o solicitase era de a ști dacă boicotul, al cărui victimă era, rezulta din sistemul de

distribuție al BMW sau dacă acesta constituia o aplicare discriminatorie a sistemului respectiv.

- 23 Reclamanta subliniază că i-a solicitat Comisiei nu doar constatarea încălcării articolului 85 alineatul (1) de către BMW și adoptarea unei decizii prin care să oblige BMW să pună capăt încălcărilor comise, ci și retragerea beneficiului exceptării acordate sistemului de distribuție selectivă al BMW prin Decizia din 13 decembrie 1974, menționată anterior, și/sau beneficiul exceptării prevăzute de Regulamentul nr. 123/85.
- 24 Reclamanta subliniază că solicitările specifice formulate de un petent nu creează obligații în sarcina Comisiei, aceasta putând stabili ea însăși conținutul ordinului destinat să pună capăt încălcării, cu condiția ca acest ordin să fie adecvat pentru atingerea scopului și să respecte principiul proporționalității.
- 25 Comisia răspunde că obiectul principal al cererii Automec este acela de a obține un ordin prin care să se dispună ca BMW să își reia livrările și să se autorizeze utilizarea mărcilor sale și că refuzul, din partea BMW, de a aproviziona Automec este motivul principal al plângerii și al acțiunii reclamantei. Conform Comisiei, această cerere se confundă cu cererea pentru un ordin prin care să se dispună admiterea Automec în sistemul de distribuție al BMW.
- 26 În duplica sa, Comisia contestă faptul că reclamanta i-ar fi solicitat să retragă beneficiul exceptării acordate sistemului de distribuție selectivă al BMW, astfel cum este prevăzut de Regulamentul nr. 123/85 și, prin urmare, să ia o decizie care intră în competența sa exclusivă.

Constatările Tribunalului

- 27 Tribunalul constată că plângerea reclamantei cuprindea, pe de o parte, o cerere pentru adoptarea a două măsuri specifice privind BMW, și anume un ordin prin care să se dispună ca BMW să execute comenzile reclamantei și un ordin prin care să se dispună ca BMW să o autorizeze pe reclamantă să utilizeze unele dintre mărcile sale. Această plângere cuprindea, pe de altă parte, o cerere mai generală, pentru adoptarea unei decizii care să oblige BMW să pună capăt încălcării denunțate și care să îi impună orice altă măsură pe care Comisia ar considera-o necesară sau utilă.
- 28 În lumina acestor cereri, decizia atacată se împarte în două părți. În prima parte, invocându-și necompetența, Comisia refuză să dispună ca BMW să-i livreze reclamantei produsele sale și să o autorizeze pe acesta să utilizeze marca BMW. În a doua parte, invocând litigiile pendinte dintre reclamantă și BMW în fața instanțelor italiene, puterea sa de apreciere discreționară în ceea ce privește gradul de prioritate pe care-l acordă în soluționarea unei plângeri și lipsa unui interes comunitar suficient, Comisia refuză examinarea aprofundată a cauzei, în măsura în care plângerea viza obținerea unei decizii care să oblige BMW să pună capăt încălcării pretinse. Prin urmare, cele două părți ale deciziei atacate corespund celor două aspecte pe care le cuprinde plângerea reclamantei.
- 29 În scrisoarea trimisă reclamantei la 26 iulie 1989, în temeiul articolului 6 din Regulamentul nr. 99/63, era vorba despre o cerere a reclamantei care viza să se dispună „restabilirea” raporturilor contractuale pe care acesta le avea cu BMW. În răspunsul său din 4 octombrie 1989, reclamanta a contestat această interpretare a cererii sale, precizând că dorea să

revendice un drept de a face parte, independent de raporturile contractuale anterioare, din sistemul de distribuție al BMW, calificat de aceasta drept un sistem de distribuție selectivă. Comisia a ținut seama de această precizare eliminând, în decizia atacată, orice referire la o pretinsă cerere a reclamantei care viza restabilirea relațiilor contractuale anterioare.

- 30 De altfel, nimic din decizia atacată nu sugerează că Comisia ar considera că s-ar crea obligații în sarcina sa prin cererea de ordine specifice astfel cum aceasta a fost formulată de către reclamantă și că, prin urmare, nu ar fi luat în considerare posibilitatea să adopte, în locul ordinelor solicitate, alte măsuri adecvate pentru a determina încetarea unei eventuale încălcări. Prima parte a deciziei atacate se limitează să răspundă cererii de ordine specifice, astfel cum este formulată de către reclamantă, fără a se antepunonța cu privire la problema de a ști dacă Comisia ar fi putut lua alte măsuri.
- 31 În mod corespunzător, în a doua parte a deciziei atacate, Comisia a răspuns cererii mai generale, care viza adoptarea unei decizii care să oblige BMW să pună capăt încălcării pretinse și să dispună orice măsură utilă în acest scop.
- 32 În cele din urmă, Tribunalul constată că plângerea depusă de către reclamantă nu viza retragerea beneficiului exceptării pe categorii prevăzute de Regulamentul nr. 123/85. În cererea sa din cauza T-64/89 (pp. 15 și 17), reclamanta i-a reproșat Comisiei în mod clar, încălcarea articolului 10 alineatul (1) din Regulamentul nr. 123/85, care-i acorda competența de a retrage beneficiul de aplicare a regulamentulului respectiv, în măsura în care acesta era aplicabil. Cu toate acestea, prezenta referire, făcută într-un document adresat Tribunalului și nu Comisiei, nu poate avea ca efect extinderea obiectului plângerii anterioare. Prin urmare, este necesar să se sublinieze că reclamanta a avut ocazia, în răspunsul la scrisoarea care i-a fost adresată la 4 octombrie 1989, în temeiul articolului 6 din Regulamentul nr. 99/63, să precizeze conținutul plângerii sale. Dar acest răspuns, ulterior introducerii acțiunii în cauza T-64/89, nu face nicio referire la o eventuală retragere a exceptării. În aceste circumstanțe, plângerea nu putea fi interpretată de către Comisie în sensul retragerii beneficiului exceptării pe categorii prevăzute de Regulamentul nr. 123/85.
- 33 Prin urmare, Comisia nu a nesocotit obiectul plângerii depuse de către reclamantă.

2. Cu privire la prima parte a deciziei atacate

Argumentele părților

- 34 Împotriva primei părți a deciziei atacate, în care Comisia s-a declarat incompetentă pentru a adopta ordinele specifice solicitate de către reclamantă, aceasta invocă un motiv unic, întemeiat pe încălcarea dreptului comunitar, în special a articolului 3 din Regulamentul nr. 17.
- 35 În cererea sa, reclamanta contestă diferențierea realizată de către Comisie între competențele de care dispune, în temeiul respectivului articol, în cazul încălcării articolului 85 alineatul (1) din tratat, pe de o parte, și în cazul încălcării articolul 86, pe de altă parte. Reclamanta subliniază că formularea articolului 3 din Regulamentul nr. 17 nu realizează o astfel de diferențiere și că îi conferă Comisiei, atât într-un caz, cât și în celălalt, competența de a „obliga întreprinderile, printr-o decizie,... să pună capăt respectivei încălcări”. Cu toate acestea, în speță, singura modalitate de a pune capăt încălcării articolului 85, care constă în refuzul livrării de mărfuri, ar fi să se dispună livrarea mărfurilor solicitate.

- 36 În replica sa, reclamanta susține, în primul rând, că lipsa acordului dintre BMW și aceasta nu împiedică aplicarea articolului 85 alineatul (1) din tratat. Conform acesteia, o atitudine care, în aparență, este unilaterală, poate intra sub incidența articolului 85 alineatul (1), în special atunci când se situează în cadrul unui sistem de distribuție.
- 37 Reclamanta pretinde că BMW practică un sistem de distribuție selectivă. Din jurisprudența Curții (Hotărârea din 11 octombrie 1983, Demo-Studio Schmidt c. Comisiei, 210/81, Cul. p. 3045) rezultă că un dealer care a fost exclus fără motiv din sistemul de distribuție selectivă poate solicita Comisiei să intervină în temeiul articolului 3 alineatul (2) litera (b) din Regulamentul nr. 17 și că, după caz, poate sesiza instanța comunitară cu privire la refuzul Comisiei. Reclamanta consideră că toate elementele constitutive ale încălcării menționate în hotărârea menționată anterior se întrunesc în speță.
- 38 Pe de altă parte, reclamanta argumentează că este illogic să se considere că, după caz, Comisia ar putea constata ilegalitatea întregului sistem de distribuție și ar putea să îi interzică BMW să o aplice pe viitor, din moment ce aceasta nu s-ar putea opune comportamentului adoptat de către producător față de diferiții dealeri. În acest caz, ar fi ușor să se stabilească „pe hârtie” sisteme contractuale foarte pozitive din punctul de vedere al concurenței, pentru ca apoi să nu se aplice, având certitudinea că, în mod concret, Comisia nu are nicio putere de intervenție. În sprijinul acestui argument, reclamanta invocă Hotărârea Curții din 17 septembrie 1985, Ford c. Comisiei (25/84 și 26/84, Cul. p. 2725), din care rezultă că, atunci când examinează un contract de distribuție în vederea unei eventuale exceptări, Comisia poate să țină seama de toate circumstanțele aplicării acestui contract, printre care se poate număra și refuzul aprovizionării. Prin urmare, Comisia nu ar trebui să aprecieze numai „sistemele în ansamblul lor”, ci și punerea lor în aplicare în mod concret sau chiar lipsa punerii în aplicare.
- 39 Reclamanta consideră că existența eventuală a unei exceptări nu împiedică o astfel de examinare a modalităților concrete de punere în aplicare a sistemului de distribuție. Acceptând că, prin măsuri coercitive, Comisia nu ar putea determina executarea unei decizii care să dispună ca BMW să-și reia livrările, reclamanta subliniază că pârâta dispune, cu toate acestea, de putere de disuasiune, în special sub formă de amenzi, care permit să se impună respectarea unei astfel de decizii.
- 40 La rândul său, Comisia subliniază că logica diferită pe care se întemeiază articolele 85 și 86 din tratat, evidențiată, conform acesteia, de Hotărârea Tribunalului din 10 iulie 1990, Tetra Pak c. Comisiei (T-51/89, Cul. p. II-309), determină un domeniu de aplicare diferit al competențelor de care dispune aceasta, în temeiul articolului 3 din Regulamentul nr. 17, atunci când este vorba de încălcarea uneia sau alteia din cele două dispoziții ale tratatului. Comisia reamintește că articolul 86 interzice unei întreprinderi ce deține o poziție dominantă să adopte un comportament unilateral ce restrânge concurența și care poate consta fie în acțiuni deliberate, fie în omisiuni. Acesta ar fi motivul pentru care Curtea, în Hotărârea sa din 6 martie 1974, Commercial Solvents c. Comisiei (6/73 și 7/73, Cul. p. 223), a afirmat că aplicarea articolului 3 din Regulamentul nr. 17 trebuie să se facă în funcție de natura încălcării constatate și poate cuprinde atât ordinul de a întreprinde anumite activități sau prestații, omise în mod ilegal, precum și interdicția de a continua anumite activități, practici sau situații contrare tratatului.
- 41 Pe de altă parte, în ipoteza unei încălcări a articolului 85 alineatul (1) din tratat, Comisia consideră că atât obiectul, cât și întinderea competențelor sale de intervenție sunt diferite. În

ceea ce privește obiectul, anume încălcarea căreia ar putea să-i pună capăt, aceasta subliniază că articolul 85 interzice acordurile între două sau mai multe întreprinderi având ca obiect sau efect denaturarea concurenței. Conform Comisiei, singurul acord căruia i s-ar putea aplica, în speță, articolul 85 din tratat este cel existent între BMW Italia și distribuitorii săi actuali și numai față de acest acord Comisia ar putea să-și exercite puterea de intervenție pe care i-o conferă articolul 3 alineatul (1) din Regulamentul nr. 17. Conform Comisiei, Hotărârea Curții din 28 februarie 1984, Ford c. Comisiei (228/82 și 229/82, Cul. p. 1129, denumită în continuare „Ford II”), confirmă faptul că, în cadrul unui sistem de distribuție, numai acordul reprezentat de contractul de distribuție poate constitui o încălcare a articolului 85 din tratat.

- 42 În ceea ce privește întinderea competențelor sale în ipoteza unei încălcări a articolului 85 alineatul (1) din tratat, Comisia argumentează, din nou în temeiul aceleiași hotărâri, că singura decizie pe care o poate adopta în temeiul articolului 3 alineatul (1) din Regulamentul nr. 17 este aceea de a constata, eventual, incompatibilitatea sistemului de distribuție în cauză cu dispozițiile articolului 85 alineatul (1) din tratat și de a obliga furnizorul să înceteze aplicarea contractului de distribuție luat în ansamblul său. În continuare, Comisia adaugă, conform tot Hotărârii Ford II, că nu este, cu toate acestea, lipsită de orice posibilitate de a reacționa în fața unei atitudini anticoncurențiale, pusă în aplicare în cadrul sistemului de distribuție, întrucât poate, de exemplu, să aplice o amendă în cazul în care contractul de distribuție continuă să fie aplicat.
- 43 Comisia remarcă faptul că Automec nu dorește eliminarea sistemului de distribuție, ci, dimpotrivă, revendică dreptul de a face parte din aceasta. Însă acesta este un drept specific și individual, iar Comisia nu are competența de a impune executarea sa silită, cu excepția cazului în care se află în cadrul aplicării articolului 86 din tratat.
- 44 În duplica sa, Comisia adaugă faptul că Hotărârea Curții din 11 octombrie 1983, 210/81, menționată anterior, invocată de către reclamantă, făcea referire la ipoteza unei încălcări concomitente a articolelor 85 și 86 din tratat și că cele două hotărâri menționate anterior de Curte în această hotărâre, anume Hotărârea din 6 martie 1974, 6/73 și 7/73, menționată anterior, și Ordonanța din 17 ianuarie 1980, Camera Care c. Comisiei (792/79 R, Cul. p. 119), cuprindeau fie o încălcare a articolului 86 (Commercial Solvents), fie un caz de încălcare a celor două articole 85 și 86 (Camera Care).
- 45 Comisia susține că interzicerea înțelegerilor și competențele care i-au fost conferite pentru a impune respectarea acestei interdicții nu o împuternicesc să limiteze libertatea contractuală a operatorilor economici, mergând până la a impune unui producător să accepte în sistemul său de distribuție un anumit dealer. În acest sens, Comisia face trimitere la concluziile avocatului general Rozès în cauza 210/81 (menționată anterior, p. 3067).
- 46 Comisia subliniază că decizia atacată nu se antepunută nici cu privire la problema de a ști dacă sistemul de distribuție al BMW Italia este un sistem de distribuție selectivă sau atât un sistem de distribuție exclusivă, cât și selectivă, de tipul celui menționat de Regulamentul nr. 123/85, nici cu privire la problema de a ști dacă sistemul în cauză este compatibil cu articolul 85 alineatul (1) din tratat. Conform Comisiei, chiar dacă se face presupunerea că aceasta constată că sistemul de distribuție realizat de BMW Italia constituie o încălcare a articolului 85 alineatul (1), nici articolul 85 și nici articolul 3 alineatul (1) din Regulamentul nr. 17 nu i-ar conferi competența de a dispune ca BMW Italia să stabilească relații contractuale cu Automec.

Constatările Tribunalului

- 47 Tribunalul consideră că este necesar să se stabilească dacă, respingând cererea care vizează adoptarea ordinelor specifice menționate anterior, pe motiv că nu era competentă pentru a lua astfel de măsuri în circumstanțele din speță, Comisia a încălcat dreptul comunitar, în special articolul 3 din Regulamentul nr. 17.
- 48 Este necesar să se reamintească faptul că cererea reclamantei viza să se dispună ca BMW Italia să execute comenzile pe care acesta i le-a transmis; această cerere viza, de asemenea, să se dispună ca BMW să o autorizeze pe reclamantă să utilizeze unele din mărcile sale. Aceste cereri erau motivate prin faptul că reclamanta considera că îndeplinește toate condițiile cerute pentru a face parte din sistemul de distribuție al BMW. Prin urmare, reclamanta i-a solicitat Comisiei să adopte două ordine specifice împotriva BMW, pentru a impune respectarea dreptului pe care îl pretinde de a fi admisă în sistemul de distribuție al BMW.
- 49 Întrucât Comisia a respins, în prima parte a deciziei sale, cererea vizând adoptarea celor două ordine specifice, trebuie să se examineze dacă articolul 3 alineatul (1) din Regulamentul nr. 17, care împuternicește Comisia să oblige societățile în cauză să pună capăt încălcărilor dreptului concurenței pe care le-a constatat, ar fi putut constitui, coroborat cu articolul 85 alineatul (1) din tratat, temeiul juridic al unei decizii, dând câștig de cauză unei astfel de cereri.
- 50 Articolul 85 alineatul (1) interzice unele acorduri sau practici anticoncurențiale. Printre consecințele, pe planul dreptului civil, pe care le poate avea încălcarea interdicției menționate la articolul 85 alineatul (1) din tratat, numai una, și anume nulitatea acordului, este prevăzută expres la articolul 85 alineatul (2). Dreptul național este cel care trebuie să stabilească celelalte consecințe ale încălcării articolului 85 din tratat, precum obligația de reparare a prejudiciului cauzat unui terț sau o eventuală obligație de a stabili relații contractuale (a se vedea, în ceea ce privește posibilitățile pe care le au instanțele naționale, procedurile naționale aflate la originea Hotărârii Curții din 16 iunie 1981, Salonia, 126/80, Cul. pp. 1563, 1774, și a Hotărârii Curții din 3 iulie 1985, Binon, 243/83, Cul. pp. 2015, 2035). Prin urmare, instanțele naționale sunt cele care, după caz și în conformitate cu normele dreptului intern, pot dispune ca o întreprindere să încheie un contract cu o altă întreprindere.
- 51 Întrucât libertatea contractuală trebuie să rămână regula, nu i se poate recunoaște Comisiei, în principiu, în cadrul puterii de a da ordine de care dispune pentru a face să înceteze încălcările articolului 85 alineatul (1) din tratat, competența de a obliga o întreprindere să stabilească relații contractuale, atâta timp cât, ca regulă generală, aceasta dispune de mijloace adecvate pentru a obliga o întreprindere să înceteze o încălcare.
- 52 În special, nu ar putea fi recunoscută nicio justificare pentru o astfel de restrângere a libertății contractuale, atât timp cât există mai multe mijloace pentru a pune capăt unei încălcări. Acesta este cazul în ceea ce privește încălcările articolului 85 alineatul (1) din tratat care provin din aplicarea unui sistem de distribuție. Astfel de încălcări pot fi eliminate, de asemenea, prin renunțarea la sistemul de distribuție sau modificarea acestuia. În aceste circumstanțe, Comisia are, fără îndoială, competența de a constata existența încălcării și de a obliga întreprinderile în cauză să îi pună capăt, dar Comisia nu le poate

impune acestora propria alegere între diferitele posibilități de conduită, toate conforme cu tratatul.

- 53 Prin urmare, este necesar să se constate că, în circumstanțele din speță, Comisia nu era împuternicită să adopte ordine specifice, obligând BMW să o aprovizioneze pe reclamantă și să-i permită utilizarea mărcilor sale. Prin urmare, Comisia nu a încălcat dreptul comunitar respingând cererea care viza adoptarea ordinelor respective pe motiv că nu ar avea competență.
- 54 Competența de care dispune Comisia pentru adoptarea unei decizii care putea produce efecte practice echivalente cu acelea ale ordinelor solicitate de către reclamantă și posibilitatea pe care aceasta o avea de a redefini cererea reclamantei drept o cerere care viza adoptarea unei astfel de decizii nu sunt de natură să infirme această concluzie. Într-adevăr, Comisia nu și-a invocat necompetența pentru a justifica respingerea plângerii în ansamblul său, ci numai pentru a justifica refuzul adoptării măsurilor specifice solicitate. Atâta timp cât obiectul plângerii depășește această cerere specifică, problema nu este abordată în prima parte a deciziei, ci în a doua parte.

3. Cu privire la a doua parte a deciziei atacate

- 55 Împotriva celei de-a doua părți a deciziei atacate, reclamanta invocă, în esență, patru motive. Primul se întemeiază pe încălcarea de către Comisie a articolului 155 din tratat, a articolului 3 din Regulamentul nr. 17 și a articolului 6 din Regulamentul nr. 99/63, prin refuzul exercitării atribuțiilor sale. Al doilea motiv, prezentat în ședință, se întemeiază pe încălcarea obligației de motivare, prevăzută la articolul 190 din tratat. Al treilea motiv, invocat în replică, rezultă din inaplicabilitatea și ilegalitatea Regulamentului nr. 123/85. Al patrulea motiv se întemeiază pe existența unui abuz de drept.

a) *Cu privire la primul motiv întemeiat pe încălcarea articolului 155 din tratat, a articolului 3 din Regulamentul nr. 17 și a articolului 6 din Regulamentul nr. 99/63 și cu privire la cel de-al doilea motiv privind motivarea deciziei atacate*

Argumentele părților

- 56 Reclamanta îi reproșează Comisiei, în primul rând, că a renunțat la exercitarea competențelor sale în favoarea instanțelor naționale, în ceea ce privește punerea în aplicare a articolului 85, în timp ce ar fi declarat în presa de specialitate că, „în temeiul articolului 85 alineatul (2), nicio protecție legală nu poate fi solicitată instanțelor naționale” împotriva clauzelor anticoncurențiale care figurează în contractele de distribuție.
- 57 Reclamanta subliniază că dreptul comunitar prevede o procedură de eliminare a încălcărilor și Comisia nu se poate sustrage exercitării respectivelor competențe. Reclamanta face referire, în această privință, la obligația pe care o are Comisia în temeiul tratatului, precum și la competențele exclusive și specifice în domeniul încălcărilor, exceptărilor și distribuției selective, în temeiul, printre altele, a dispozițiilor Regulamentului nr. 123/85. Reclamanta subliniază că numai ea poate alege dacă se adresează instanțelor naționale sau organelor comunitare competente, iar Comisia nu îi poate impune propria alegere. Aceasta adaugă că obiectul cauzelor pendinte în fața instanțelor italiene este diferit de cel al plângerii.

- 58 În al doilea rând, reclamanta susține că, în speță, Comisia nu poate să invoce caracterul discreționar al competențelor sale. Posibilitatea de a respinge o plângere, recunoscută Comisiei la articolul 6 din Regulamentul nr. 99/63, ar reglementa numai respingerea pe fond ca urmare a unei investigații care i-a dat posibilitatea Comisiei să adune elementele necesare pentru a efectua aprecierea sa discreționară. Prin urmare, Comisia ar fi obligată să deschidă o procedură de examinare pentru fiecare plângere, cu excepția cazurilor în care plângerile nu sunt întemeiate. Articolul 6, menționat anterior, conform căruia Comisia poate „să nu aprobe” cererea, ar viza așadar ordinul formal de a pune capăt încălcării și nu inițierea procedurii. În sprijinul argumentului său, reclamanta invocă Hotărârea Curții din 11 octombrie 1983, 210/81, menționată anterior, considerentul 19.
- 59 În replica sa, reclamanta contestă, în al treilea rând, inexistența unui interes comunitar suficient de mare pentru a putea aprofunda examinarea faptelor prezentate în plângere. Aceasta relevă faptul că o circulară adresată, la 7 iulie 1988, de către BMW Italia tuturor distribuitorilor săi, vizând descurajarea vânzărilor către dealerii neautorizați și vânzările „în afara zonelor” efectuate cu intervenția „intermediarilor sau a mijlocitorilor” ar fi contrară cerințelor dreptului comunitar în materie de distribuție, atât selectivă, cât și exclusivă din articolul 3 punctul 11 din Regulamentul nr. 123/85. Chiar Comisia ar fi afirmat, în două rânduri, că un astfel de comportament constituie o încălcare a normelor fundamentale, pe de o parte, în comunicarea sa privind Regulamentul nr. 123/85 [JO 1985, C 17, p. 4, alineatul (4) punctul 3] și, pe de altă parte, în *Al șaisprezecelea raport privind politica de concurență* (punctul 30, p. 45).
- 60 Din punctul său de vedere, Comisia consideră că, având în vedere aplicabilitatea directă a articolului 85 alineatul (1) din tratat, Comisia și instanțele naționale au, în realitate, o competență concurentă pentru aplicarea acestei dispoziții, astfel cum se precizează în Hotărârea Curții din 30 ianuarie 1974 (127/73, Cul. p. 51) și în Hotărârea Curții din 10 iulie 1980, *Lauder* (37/79, Cul. p. 2481).
- 61 Comisia adaugă că, în cazul în care părțile interesate au dreptul să aleagă între a se adresa autorităților comunitare sau autorităților naționale pentru a asigura respectarea drepturilor lor care decurg din articolul 85 din tratat, consecințele juridice pe care le poate avea acțiunea, pentru unii sau alții, sunt diferite. De altfel, în această privință, reclamanta nu neagă faptul că instanțele italiene, spre deosebire de Comisie, au competența de a obliga BMW Italia la repararea prejudiciului pe care i l-a cauzat refuzul de a vinde.
- 62 În plus, Comisia arată că nici reclamanta nu contestă faptul că instanțele italiene ar fi mai în măsură să soluționeze un eventual litigiu care are ca obiect o pretinsă încălcare a articolului 85 alineatul (1) din tratat de către BMW Italia, în măsura în care instanțele din Milano și Vicenza ar fi mai bine plasate decât Comisia pentru a examina cererile Automec și pentru a aplica articolul 85 alineatul (1) și, după caz, dispozițiile Regulamentului nr. 123/85 la sistemul de distribuție al BMW Italia. Competența instanțelor naționale, atunci când trebuie să hotărască dacă un anumit contract beneficiază sau nu de o exceptare pe categorii, a fost afirmată de către Curte în Hotărârea din 3 februarie 1976, *Roubaix* (63/75, Cul. p. 111).
- 63 Comisia arată că problema de a ști dacă dispune sau nu de o putere discreționară pentru a respinge plângerile cu care este sesizată, fără a iniția o investigație prealabilă, este o problemă de principiu importantă pentru exercitarea competențelor sale de control. Ar fi pentru prima dată când instanța comunitară ar trebui să se pronunțe cu privire la o decizie prin care Comisia respinge o plângere fără a fi aprofundat faptele prezentate de către reclamantă și fără a le fi apreciat. Această decizie se întemeiază pe existența unei

competențe, pentru Comisie, de a stabili, în interesul public comunitar, grade diferite de prioritate în investigarea plângerilor.

- 64 Comisia nu contestă faptul că un reclamant are dreptul la un răspuns, respectiv la un act definitiv prin care instituția se pronunță cu privire la plângerile sale. Cu toate acestea, afirmă că, în conformitate cu jurisprudența Curții (Hotărârea din 18 octombrie 1979, GEMA c. Comisiei, 125/78, Cul. p. 3173, 3179), Comisia nu este obligată să adopte o decizie definitivă în ceea ce privește existența sau inexistența încălcării pretinse. Astfel, dispunând de o importantă marjă de apreciere discreționară referitoare la adoptarea unei decizii cu privire la fondul plângerii, aceasta ar dispune, cu atât mai mult, de o marjă de apreciere discreționară pentru a adopta măsuri premergătoare deciziei finale, precum și inițierea unei investigații. Cu toate acestea, Comisia recunoaște că este obligată să examineze plângerile într-o manieră nediscriminatorie, ceea ce afirmă că a făcut în acest caz. În această privință, subliniază că verificarea compatibilității sistemului de distribuție al BMW Italia cu articolul 85 alineatul (1) din tratat și dispozițiile Regulamentului nr. 123/85 ar fi necesitat o investigație foarte vastă și extrem de complexă, pe care ar fi trebuit să o inițieze aproape *ex nihilo*, în timp ce diferite instanțe italiene sesizate atât de Automec, cât și de BMW Italia, erau la curent cu relațiile contractuale pe care BMW Italia le avea cu dealerii săi, în special cu cele întreținute în trecut cu reclamanta. Conform Comisiei, respectivele instanțe sunt, prin urmare, mai în măsură decât aceasta pentru a efectua investigația necesară în vederea aprecierii conformității sistemului de distribuție al BMW Italia cu regulile comunitare în materie de concurență.
- 65 Comisia subliniază că aceste considerații, precum și preocuparea de a evita proceduri care nu sunt necesare, au condus-o la concluzia că plângerea Automec nu prezenta, în raport cu miile de proceduri pendinte în fața ei, un grad de interes public suficient pentru a justifica inițierea unei investigații suplimentare în raport cu cele deja efectuate de instanțele italiene, sesizate ca urmare a unei „alegeri libere” a celor două întreprinderi în cauză.
- 66 În ceea ce privește principiul general, conform căruia Comisia dispune de o putere discreționară care îi permite să atribuie astfel de grade de prioritate, aceasta susține că, în primul rând, nicio dispoziție de drept comunitar nu o obligă să inițieze o investigație de fiecare dată când este sesizată cu o plângere. În duplica sa, aceasta observă că reclamanta nu ar putea invoca, pentru a-și susține argumentul, Hotărârea Curții din 11 octombrie 1983, 210/81, menționată anterior, care ar constitui o hotărâre izolată, astfel încât nu s-ar putea vorbi, prin urmare, de o jurisprudență constantă.
- 67 În al doilea rând, Comisia arată că, în conformitate cu versiunea italiană a articolului 6 din Regulamentul nr. 99/63, aceasta poate să nu dea curs unei plângeri în temeiul acestor elemente (de informare și de probă) „di cui dispone” și nu în temeiul celor de care aceasta ar putea dispune numai cu ajutorul unei investigații îndelungate, complexe și costisitoare; în al treilea rând, Comisia afirmă că are datoria de a asigura respectarea interesului public urmărind, în principal, conduitele care, prin amploarea, gravitatea și durata lor, constituie un prejudiciu grav adus liberului joc al concurenței. Aceasta subliniază că, în cazul în care trebuia mereu să inițieze o investigație ca urmare a unei plângeri, alegerea cauzelor în care o investigație s-ar efectua ar reveni mai curând întreprinderilor reclamante decât Comisiei și, prin urmare, ar fi supusă unor criterii de interes mai curând privat decât public.
- 68 Comisia invocă date statistice privind procedurile pendinte în fața sa în domeniul concurenței pentru a demonstra necesitatea definirii criteriilor prioritare în examinarea diferitelor cauze, având în vedere personalul său limitat. Comisia explică că, din pricina

numărului acestor cauze, a fost obligată să definească, în *Al șaptesprezecelea raport privind politica de concurență* [alineatul (9) p. 24], următoarele criterii de prioritate:

„În general, atunci când cauzele vizează probleme politice foarte importante, Comisia le acordă acestora prioritate. Pentru cauzele pe care le investighează din oficiu și pentru plângeri, Comisia examinează gravitatea încălcărilor pretinse. În plus, pentru plângeri și notificări, trebuie să se țină seama de faptul că o decizie trebuie să fie luată rapid. Acesta este cazul, în special, atunci când procedurile judiciare naționale sunt pendinte. Cauzele pentru care s-a solicitat beneficiul procedurii de opoziție prevăzute de regulamentele de exceptare pe categorii trebuie să fie întotdeauna considerate prioritare ținând seama de termenul de șase luni. În celelalte situații, cauzele sunt tratate cronologic.”

- 69 Conform Comisiei, este evident că plângerea reclamantei nu corespunde niciunui dintre aceste criterii de prioritate, fie că este vorba despre gravitatea încălcării pretinse sau de necesitatea adoptării unei decizii din partea Comisiei pentru a permite instanțelor naționale să se pronunțe. Cu privire la acest din urmă criteriu, Comisia reamintește, pe de-o parte, că o decizie din partea sa nu era necesară pentru a permite instanțelor italiene să se pronunțe în litigiile cu care fuseseră deja sesizate de către părți. Aceasta explică, pe de altă parte, că prezentul criteriu se referă, mai ales, la ipoteza în care cauza pendinte în fața instanței naționale privește validitatea sau executarea unui contract care a fost notificat Comisiei și pentru care s-a solicitat beneficiul unei exceptări în temeiul articolului 85 alineatul (3) din tratat, aplicarea acestei dispoziții fiind de competența exclusivă a Comisiei. Nu este cazul în speță, întrucât aplicarea articolului 85 alineatul (3) la acordurile de distribuție în sectorul automobilelor este reglementată de Regulamentul nr. 123/85. Însă aplicarea respectivului regulament este în totalitate de competența instanțelor italiene care, în caz de îndoială cu privire la validitatea dispozițiilor acestuia, ar trebui să sesizeze Curtea de Justiție cu o acțiune pentru pronunțarea unei hotărâri preliminare, în temeiul articolului 177 din tratat (Hotărârea Curții din 22 octombrie 1987, Foto-Frost, 314/85, Cul. p. 4225).
- 70 De asemenea, Comisia subliniază că necompetența instanțelor naționale de a se pronunța cu privire la retragerea exceptării nu afectează cu nimic propriul său argument, întrucât reclamanta susține că exceptarea pe categorii prevăzută de Regulamentul nr. 123/85 nu se aplică sistemului de distribuție al BMW Italia și, în subsidiar, că acest regulament este lipsit de validitate.

Constatările Tribunalului

- 71 Tribunalul consideră că problema ridicată în fața acestuia prin prezentul motiv este, pe fond, aceea de a ști care sunt obligațiile Comisiei atunci când este sesizată de o persoană fizică sau juridică cu o cerere în temeiul articolului 3 din Regulamentul nr. 17.
- 72 Este necesar să se arate că Regulamentele nr. 17 și nr. 99/63 au conferit drepturi procedurale persoanelor care au sesizat Comisia printr-o plângere, precum dreptul de a fi informat cu privire la motivele pentru care Comisia intenționează să le respingă plângerea și dreptul de a prezenta observații în această privință. Prin urmare, legiuitorul comunitar a impus Comisiei anumite obligații specifice. Cu toate acestea, nici Regulamentul nr. 17 și nici Regulamentul nr. 99/63 nu cuprind dispoziții exprese privind urmarea care trebuie dată, pe fond, unei plângeri și eventualele obligații de investigație ale Comisiei.

- 73 Pentru a defini obligațiile Comisiei în acest context, este necesar să se amintească, cu titlu introductiv, că aceasta este responsabilă cu punerea în aplicare și cu orientarea politicii comunitare a concurenței (a se vedea Hotărârea Curții din 28 februarie 1991, *Delimitis*, C-234/89, *Cul.* pp. 935, 991). Prin urmare, articolul 89 alineatul (1) din tratat i-a conferit Comisiei misiunea de a se asigura că principiile stabilite la articolele 85 și 86 se aplică, iar dispozițiile adoptate în temeiul articolului 87 i-au conferit competențe extinse.
- 74 Întinderea obligațiilor Comisiei în domeniul dreptului concurenței trebuie examinată în lumina articolului 89 alineatul (1) din tratat, care, în acest domeniu, constituie manifestarea specifică a misiunii generale de supraveghere conferită Comisiei la articolul 155 din tratat. Cu toate acestea, la fel cum s-a pronunțat Curtea cu privire la articolul 169 din tratat (*Hotărârea* din 14 februarie 1989, *Star Fruit c. Comisia*, 247/87, *Cul.* pp. 291, 301), această misiune nu implică, pentru Comisie, obligația de a iniția proceduri vizând stabilirea unor eventuale încălcări ale dreptului comunitar.
- 75 În această privință, Tribunalul arată că, din jurisprudența Curții de Justiție (*Hotărârea* din 18 octombrie 1979, *GEMA*, menționată anterior, pp. 3173, 3189), rezultă că, printre drepturile conferite reclamantilor de Regulamentele nr. 17 și nr. 99/63, nu figurează și acela de a obține o decizie, în sensul articolului 189 din tratat, cu privire la existența sau inexistența încălcării pretinse. Prin urmare, Comisia nu este obligată să se pronunțe în această privință, cu excepția cazului în care obiectul plângerii este de competența sa exclusivă, precum retragerea unei exceptări acordate în temeiul articolului 85 alineatul 3 din tratat.
- 76 Întrucât Comisia nu are obligația de a se pronunța cu privire la existența sau inexistența încălcării, aceasta nu poate fi obligată să inițieze o investigație, pentru că aceasta din urmă nu ar putea avea alt obiect decât căutarea elementelor de probă cu privire la existența sau inexistența unei încălcări pe care nu este obligată să o constate. În această privință, trebuie să se reamintească faptul că, spre deosebire de ceea ce prevede articolul 89 alineatul (1) teza a doua din tratat, în cazul cererilor depuse de statele membre, Regulamentele nr. 17 și nr. 99/63 nu obligă în mod expres Comisia să investigheze plângerile cu care este sesizată.
- 77 În această privință, ar trebui arătat că, pentru titularul unei misiuni de serviciu public, un element inerent exercitării activității administrative îl constituie competența de a lua toate măsurile de organizare necesare îndeplinirii misiunii care i-a fost conferită, inclusiv definirea priorităților, în cadrul legal, atunci când asemenea priorități nu au fost definite de către legiuitor. Astfel trebuie să fie în special atunci când o autoritate a fost investită cu o misiune de supraveghere și de control atât de întinsă și generală ca cea atribuită Comisiei în domeniul concurenței. Prin urmare, pentru Comisie, faptul de a acorda grade de prioritate diferite cauzelor cu care este sesizată în domeniul concurenței este conform cu obligațiile impuse acesteia de dreptul comunitar.
- 78 Această apreciere nu intră în contradicție cu *Hotărârea* Curții din 11 octombrie 1983, 210/81, menționată anterior, cu *Hotărârea* Curții din 28 martie 1985, *CICCE* (298/83, *Cul.* p. 1105) și cu *Hotărârea* Curții din 17 noiembrie 1987, *BAT și Reynolds c. Comisia* (142/84 și 156/84, *Cul.* p. 4487). În *Hotărârea* *Demo-Studio Schmidt*, Curtea a stabilit că Comisia „avea obligația de a examina faptele prezentate” de către petentă, fără a se antepunuta cu privire la problema de a ști dacă Comisia ar fi putut să se abțină de la inițierea unei investigații cu privire la plângere, întrucât, în acea speță, Comisia examinase faptele prezentate în plângere și o respinsese, pe motiv că nu existau elemente care să conducă la concluzia existenței unei încălcări. La fel, această problemă nu a fost ridicată în

cadrul cauzelor ulterioare CICCE (298/83, menționată anterior) și BAT și Reynolds (142/84 și 156/84, menționată anterior).

- 79 Cu toate acestea, chiar dacă efectuarea unei investigații nu ar fi obligatorie pentru Comisie, garanțiile procedurale prevăzute la articolul 3 din Regulamentul nr. 17 și la articolul 6 din Regulamentul nr. 99/63 o obligă să examineze atent elementele de fapt și de drept care îi sunt aduse la cunoștință de către reclamantă, pentru a aprecia dacă respectivele elemente denotă un comportament care poate denatura concurența pe piața comună și care poate aduce atingere comerțului dintre statele membre (a se vedea Hotărârea Curții din 11 octombrie 1983, Demo-Studio Schmidt, Hotărârea Curții din 28 martie 1985, CICCE, și Hotărârea Curții din 17 noiembrie 1987, BAT și Reynolds, menționate anterior).
- 80 Atunci când, precum în speță, Comisia a luat o decizie de închidere a dosarului întemeiat pe o plângere fără a efectua o investigație, controlul de legalitate pe care Tribunalul trebuie să îl exercite vizează verificarea faptului dacă decizia în litigiu nu se întemeiază pe fapte inexacte material, nu este viciată nici de o eroare de drept și nici de o eroare evidentă de apreciere sau de abuz de putere.
- 81 În lumina acestor principii, Tribunalul este cel care trebuie să verifice, în primul rând, dacă Comisia a examinat cu toată atenția cuvenită plângerea pe care trebuia să o aprecieze, elementele de drept și de fapt prezentate de către reclamantă și, în al doilea rând, dacă Comisia a motivat corect decizia de închidere a dosarului întemeiat pe plângere, invocând competența sa de a „acorda diferite grade de prioritate soluționării cauzelor cu care este sesizată”, pe de-o parte, și făcând referire la interesul comunitar pe care cauza îl prezintă drept criteriu de prioritate, pe de altă parte.
- 82 În această privință, Tribunalul constată că, în primul rând, Comisia a efectuat o examinare atentă a plângerii, în cadrul căreia nu numai că a ținut seama de elementele de fapt și de drept prezentate în plângere, ci a procedat și la un schimb informal de opinii și de informații cu reclamanta și avocații săi. Numai după ce a luat la cunoștință precizările făcute de către reclamantă cu această ocazie și observațiile prezentate ca răspuns la scrisoarea trimisă în temeiul articolului 6 din Regulamentul nr. 99/63, Comisia a respins plângerea. Prin urmare, având în vedere elementele de fapt și de drept prezentate în plângere, Comisia a efectuat o examinare corespunzătoare a acesteia și nu i se poate reproșa o lipsă de diligență.
- 83 În al doilea rând, în ceea ce privește motivarea deciziei de închidere în litigiu, Tribunalul subliniază, în primul rând, că Comisia are dreptul să acorde grade de prioritate diferite examinării plângerilor cu care este sesizată.
- 84 După aceea, este necesar să se examineze dacă este legitim, astfel cum a susținut Comisia, să se refere la interesul comunitar pe care îl prezintă o cauză, ca și criteriu de prioritate.
- 85 În această privință, este necesar să se amintească faptul că, spre deosebire de instanța civilă, a cărei misiune este de a proteja drepturile subiective ale persoanelor de drept privat în relațiile dintre ele, o autoritate administrativă trebuie să acționeze în interes public. În consecință, Comisia are dreptul să se refere la interesul comunitar pentru a determina gradul de prioritate care trebuie acordat diferitelor cauze cu care este sesizată. Aceasta nu echivalează cu scoaterea acțiunii Comisiei din sfera controlului judecătoresc, întrucât, în temeiul obligației de motivare menționate la articolul 190 din tratat, Comisia nu se poate referi la interesul comunitar numai în mod abstract. Aceasta este obligată să prezinte motivele de drept și de fapt care au determinat-o să concluzioneze că nu exista un interes

comunitar suficient pentru a justifica luarea unor măsuri de cercetare. Așadar, prin controlul legalității acestor motive, Tribunalul controlează acțiunea Comisiei.

- 86 Pentru a aprecia interesul comunitar care trebuie urmărit în examinarea unei cauze, Comisia trebuie să țină seama de circumstanțele respectivului caz, în special de elementele de fapt și de drept care îi sunt prezentate în plângerea cu care a fost sesizată. Aceasta ar trebui, mai ales, să compare importanța încălcării pretinse în ceea ce privește funcționarea pieței comune, probabilitatea stabilirii existenței încălcării și întinderea măsurilor de investigație necesare pentru a-și îndeplini, în cele mai bune condiții, misiunea de supraveghere a respectării articolelor 85 și 86 din tratat.
- 87 În acest context, este necesar să se examineze dacă, în speță, Comisia a concluzionat în mod întemeiat că nu există un interes comunitar suficient pentru a continua examinarea cauzei, pe motiv că reclamanta, care sesizase deja instanțele italiene cu litigiul privind rezilierea contractului de distribuție, putea să ridice în fața acestor instanțe problema conformității sistemului de distribuție al BMW Italia cu articolului 85 alineatul (1) din tratat.
- 88 În această privință, ar trebui să se precizeze că, pentru a ajunge la această concluzie, Comisia nu s-a limitat să declare, ca regulă generală, că ar trebui să nu examineze o cauză numai pentru motivul că instanțele naționale ar fi competente să o examineze. Într-adevăr, instanțele naționale fuseseră deja sesizate cu litigii similare între Automec și BMW Italia, având legătură cu sistemul de distribuție al acesteia din urmă, iar reclamanta nu a contestat că instanțele italiene cunoșteau deja relațiile contractuale dintre BMW Italia și distribuitorii săi. În circumstanțele specifice din speță, în favoarea examinării cauzei de către instanțele care fuseseră deja sesizate cu litigii similare pledează motive care țin de economia procedurii și buna administrare a justiției.
- 89 Cu toate acestea, pentru a aprecia legalitatea deciziei de închidere în litigiu, este necesar să se determine dacă, trimitând întreținerea reclamantă în fața instanțelor naționale, Comisia nu a nesocotit întinderea protecției pe care instanțele naționale o pot asigura drepturilor reclamantei în temeiul articolului 85 alineatul (1) din tratat.
- 90 În această privință, ar trebui observat că articolul 85 alineatul (1) și articolul 86 produc efecte directe în relațiile dintre persoanele de drept privat și conferă acelor persoane drepturi pe care instanțele naționale trebuie să le protejeze (a se vedea Hotărârea Curții din 30 ianuarie, 127/73, menționată anterior). Competența de a aplica respectivele dispoziții aparține atât Comisiei, cât și instanțelor naționale (a se vedea, în special, Hotărârea Curții din 28 februarie 1991, C-234/89, menționată anterior). Această atribuire de competențe este, de altfel, caracterizată de obligația de cooperare loială între Comisie și instanțele naționale, ce rezultă din articolul 5 din tratat (a se vedea Hotărârea Curții din 28 februarie 1991, C-234/89, menționată anterior).
- 91 Prin urmare, este necesar să se examineze dacă Comisia avea dreptul să se bazeze pe această cooperare pentru a garanta aprecierea conformității sistemului de distribuție al BMW Italia cu articolul 85 alineatul (1) din tratat.
- 92 În acest scop, instanțele italiene sunt în măsură să examineze, mai întâi, dacă acest sistem implică restrângeri ale concurenței, în sensul articolului 85 alineatul (1). În caz de îndoială, acestea pot sesiza Curtea de Justiție cu o acțiune pentru pronunțarea unei hotărâri preliminare. În cazul în care acestea constată o restrângere a concurenței contrară articolului 85 alineatul (1), trebuie să examineze dacă sistemul beneficiază de o exceptare pe categorii

în temeiul Regulamentului nr. 123/85. Iar această examinare este de competența sa (a se vedea Hotărârea Curții din 28 februarie 1991, C-234/89, menționată anterior). În caz de îndoială privind validitatea sau interpretarea respectivului regulament, instanța națională poate sesiza Curtea cu o acțiune pentru pronunțarea unei hotărâri preliminare, în conformitate cu articolul 177 din tratat. În fiecare din aceste cazuri, instanța națională are posibilitatea să se pronunțe cu privire la conformitatea sistemului de distribuție cu articolul 85 alineatul (1) din tratat.

- 93 Chiar dacă, spre deosebire de Comisie, instanțele naționale nu au competența de a dispune încetarea încălcării pe care au constatat-o și de a aplica amenzi întreprinderilor care au comis-o, acestea au, cu toate acestea, competența de a aplica articolul 85 alineatul (2) din tratat în relațiile dintre persoanele de drept privat. Prevăzând în mod expres această sancțiune civilă, tratatul stabilește că dreptul intern dă instanțelor naționale competența de a proteja drepturile întreprinderilor victime ale practicilor anticoncurențiale.
- 94 Însă, în această cauză, reclamanta nu a prezentat niciun element pe baza căruia s-ar putea deduce că dreptul italian nu prevede nicio cale legală care să permită instanțelor naționale să-i protejeze drepturile în mod satisfăcător.
- 95 Mai mult, este necesar să se arate că existența, în speță, a unui regulament de exceptare, presupunând că este aplicabil, reprezintă un element de care Comisia avea dreptul să țină seama pentru a aprecia interesul public comunitar în efectuarea unei investigații privind un astfel de sistem de distribuție. Astfel cum a arătat Comisia în mod întemeiat, obiectivul principal al unui regulament de exceptare pe categorii este acela de a limita notificarea și examinarea individuală a contractelor de distribuție practicate în sectorul de activitate în cauză. În plus, existența unui astfel de regulament facilitează aplicarea dreptului concurenței de către instanțele naționale.
- 96 Prin urmare, trimițând reclamanta în fața instanțelor naționale, Comisia nu a nesocotit întinderea protecției pe care acestea o pot asigura drepturilor reclamantei în temeiul articolului 85 alineatele (1) și (2) din tratat.
- 97 Din toate cele menționate anterior rezultă că examinarea deciziei în litigiu de către Tribunal nu a relevat nicio eroare de drept sau de fapt sau o eroare evidentă de apreciere. Rezultă că motivul întemeiat pe încălcarea dreptului comunitar, în special a articolului 155 din tratat, a articolului 3 din Regulamentul nr. 17 și a articolului 6 din Regulamentul nr. 99/63 nu este întemeiat.
- 98 Pe de altă parte, din cele menționate anterior rezultă, în mod necesar, că motivarea deciziei în litigiu este suficientă, întrucât reclamanta și-a putut apăra drepturile în mod corespunzător în fața Tribunalului și acesta a putut să exercite controlul de legalitate.

b) *Cu privire la al treilea motiv întemeiat pe ilegalitatea Regulamentului nr. 123/85*

Argumentele părților

- 99 În cererea sa, reclamanta a solicitat anularea Regulamentului nr. 123/85, în măsura în care acesta constituie premisa inevitabilă a deciziei atacate, fără a prezenta, cu toate acestea, motivele pe care își întemeiază cererea. În replica sa, reclamanta susține că acest regulament nu este aplicabil în speță, întrucât nu reglementează decât distribuția exclusivă

și nu vizează distribuția selectivă. Acesta adaugă că, în cazul în care nu este astfel, prezentul regulament ar fi lipsit de validitate, întrucât ar fi, în mod evident, illogic și nedrept, subordonând unei reglementări unice două fenomene economice atât de diferite unul față de celălalt, precum cele două forme de distribuție menționate anterior.

- 100 Comisia menționează din nou că nu s-a pronunțat cu privire la aplicabilitatea sau nu a regulamentului respectiv la sistemul de distribuție instituit de BMW Italia, astfel încât reclamanta să-i atribuie în mod eronat părerea conform căreia acest regulament ar fi aplicabil în acest caz și ar putea fi aplicat tot atât de bine sistemelor de distribuție exclusivă cât și celor selective. Aceasta insistă asupra faptului că nu se putea pronunța cu privire la natura sistemului de distribuție decât după efectuarea unei examinări aprofundate și adecvate a faptelor prezentate în cerere, dar că nu a considerat că exista un interes comunitar suficient pentru a face acest lucru.

Constatările Tribunalului

- 101 Întrucât s-a stabilit că decizia atacată, care nu cuprinde, de altfel, nicio trimitere la Regulamentul nr. 123/85 sau la eventuala conformitate a sistemului de distribuție al BMW Italia cu acesta, nu se pronunță deloc cu privire la aplicabilitatea, în speță, a Regulamentului nr. 123/85, respectivul motiv este inoperant. Prin urmare, este necesar, în orice caz, să fie înlăturat.

c) *Cu privire la al patrulea motiv, dedus dintr-un abuz de putere*

Argumentele părților

- 102 Prin acest motiv, reclamanta susține în cererea sa că Comisia a utilizat normele comunitare în scopul de a proteja mai curând o întreprindere, decât concurența în general. În replica sa, acesta a adăugat că refuzul de a iniția o investigație – nici măcar în prezența Circularei din 7 iulie 1988, menționată anterior, prin care BMW le-a solicitat distribuitorilor săi să se abțină de a vinde autovehicule dealerii neautorizați și „intermediarilor și mijlocitorilor” – confirmă intenția Comisiei de a privilegia societatea BMW „scutind-o chiar și de neplăcerea de a se justifica”. În plus, aceasta afirmă că niciuna dintre cele trei scrisori pe care i le-a trimis Comisia nu indică adevăratele motive care au determinat Comisia să nu ia în considerare plângerea sa și probele pe care le-a prezentat.
- 103 Comisia contestă faptul că nu și-a îndeplinit obligația de a examina plângerea într-un mod pe deplin imparțial. Aceasta consideră că și-a exercitat în mod obiectiv puterea discreționară în examinarea plângerilor cu care este sesizată și remarcă faptul că reclamanta nu trebuie doar să afirme, ci să și dovedească faptul că, în speță, și-a exercitat atribuțiile într-un mod abuziv și/sau părtinitor, urmărind un alt obiectiv decât acela pentru care i-a fost conferită această putere de către legiuitorul comunitar. Comisia afirmă că nu avea nicio intenție de a „absolvi” a priori BMW Italia de suspiciunea că ar fi încălcat regulile concurenței, cu atât mai puțin să îi acorde o așa-zisă prezumție de nevinovăție.
- 104 În duplica sa, Comisia adaugă faptul că afirmația reclamantei conform căreia niciuna dintre scrisorile sale succesive nu ar fi indicat adevăratele motive ale deciziei sale duce la angajarea unui proces de intenție inadmisibil și că „adevăratele motive” pe care se

întemeiază cea de-a doua parte a deciziei atacate sunt exclusiv acelea care figurează în scrisoarea din 28 februarie 1990.

Constatările Tribunalului

- 105 Este necesar să se menționeze că un pretins abuz de putere nu poate fi luat în considerare decât în cazul în care reclamantul aduce probe obiective, pertinente și concordante care îi pot dovedi existența acestuia (a se vedea, de exemplu, Hotărârea Curții din 13 iulie 1989, 36/87, Caturla-Poch și De la Fuente c. Parlamentului, Cul. pp. 2471, 2489, Hotărârea Tribunalului din 27 iunie 1991, T-156/89, Valverde c. Curții de Justiție, Cul. p. II-407, 453).
- 106 Prin urmare, este necesar să se examineze dacă elementele prezentate de reclamantă ca probă sugerează că, în speță, Comisia a utilizat puterea de decizie pe care i-o conferă Regulamentul nr. 17 într-un alt scop decât cel care i-a fost conferit, și anume supravegherea aplicării principiilor stabilite la articolele 85 și 86 din tratat.
- 107 În această privință, ar trebui să se arate că reclamanta nu a prezentat nicio circumstanță concretă care ar putea conduce la concluzia că motivele indicate de Comisie pentru a justifica închiderea dosarului întemeiat pe plângere nu ar fi fost decât pretexte și că scopul urmărit în mod real ar fi fost acela de a evita aplicarea regulilor de concurență față de BMW. Faptul că Comisia nu a apreciat conformitatea comportamentului BMW cu articolul 85 nu înseamnă că a acționat în mod arbitrar, întrucât, în special, reclamanta nu a contestat că o astfel de apreciere ar fi necesitat o investigație vastă și complexă. Circulara BMW Italia din 7 iulie 1988, la care reclamanta a făcut trimitere, nu poate dovedi un abuz de putere din partea Comisiei. Această scrisoare nu conține decât instrucțiuni, adresate de către BMW Italia tuturor distribuitorilor săi și nu indică nicăieri faptul că Comisia a dorit să protejeze societățile grupului BMW adoptând decizia atacată. Pentru restul, reclamanta aduce argumente vizând stabilirea existenței unei încălcări a articolului 85, comisă de BMW. Cu toate acestea, prezentele argumente nu constituie probele care ar putea dovedi faptul că Comisia a fost condusă de considerații ilicite atunci când a decis să nu verifice dacă aceste reproșuri erau întemeiate.
- 108 Prin urmare, trebuie concluzionat că nu s-a stabilit abuzul de putere și că acest motiv nu poate decât să fie respins.
- 109 Din toate cele menționate anterior rezultă că pretențiile vizând anularea trebuie respinse. Întrucât pretențiile vizând acordarea de despăgubiri se întemeiază exclusiv pe aceleași motive ca și cele care au fost invocate în sprijinul pretențiilor vizând anularea, trebuie respinse, de asemenea, în absența unei ilegalități comise de către Comisie, pretențiile vizând acordarea de despăgubiri, fără a fi necesar să se pronunțe cu privire la admisibilitatea acestora.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 110 În conformitate cu articolul 87 alineatul (2) primul paragraf din Regulamentul de procedură al Tribunalului, partea care cade în pretenții este obligată la plata cheltuielilor de judecată, în cazul în care s-a solicitat acest lucru de partea care a câștigat. Reclamanta căzând în pretenții, trebuie obligată la plata cheltuielilor de judecată.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL

hotărăște:

- 1) **Respinge acțiunea.**
- 2) **Obligă reclamanta la plata cheltuielilor de judecată.**

Cruz Vilaça Kirschner Vesterdorf García-Valdecasas

Lenaerts Barrington Saggio

Yeraris Schintgen Briët Biancarelli

Pronunțată în ședință publică la Luxemburg, 18 septembrie 1992.

Grefier

Președinte

H. Jung

J. L. Cruz Vilaça